

На стр. 461 — 507 автора разказва за дѣлата на *Великото, Народно, революционно събрание*, което е засѣдало въ мѣстността *Оборище*. Живо, весело, дори шеговито, автора ни разказва за пристиганието на народнитѣ прѣдставители въ *Оборище*, за тѣхнитѣ засѣдания и недоразумѣния и за диктаторството на *Бенковски*; прѣдмѣтнитѣ страници съ голѣмо удоволствие се четатъ. Прѣпоръчваме на нашитѣ живописци сцената въ **Оборище**, именно момента, когато *Бенковски* настоява да му се даде пълномощно отъ страна на **Великото Народно Събрание**.

Оборище ни навежда на слѣдната мисль: народното събрание на свободна България трѣбва да въздигне великолѣпенъ паметникъ въ честь на *великото народно събрание*, което е засѣдало въ гората на откритъ въздухъ подъ *рѣмтението* на априлския дѣждъ — което събрание е рѣшило и постановило: съ *черешови топове и кремъклии пушки* трѣбва да се протестира *турската тирания*.

Прѣдмѣтния паметникъ трѣбва да се въздигне въ гр. София срѣщу зданието на народното събрание; и главния надписъ на тоя паметникъ да гласи така: „**Свобода и правда**“, Така като слѣдъ шестъ години — прѣзъ 1901 год. — ще се празнува *25 годишния юбилей на Априлското въстание*, то практично ще е още отъ сега народното събрание да земи грижитѣ за постройката на паметника, та въ деня на юбилея да се открие съ подобающе тържество. Вѣрваме, че никой отъ прѣдставителитѣ на VIII обикновенно събрание не ще да е противенъ на исканото, не отъ насъ, а отъ нравствения дългъ къмъ героитѣ на миналото; напротивъ, вѣрваме, че всѣки отъ тѣхъ съ цѣлото си „азъ“ ще гласува нужната сума за постройката на паметника. „**Свободна България за свободни българи**“ — паметникъ на **Свободата** — паметникъ на първото **Българско Народно Събрание**.

З. Стояновъ не бѣ отъ жителитѣ на *казармата* въ Гюргево, та затова незнаеше и сѣщинскитѣ рѣшения на Б. Р. Ц. Комитетъ. Вслѣдствие на това незнание